

svoji námitku v řízení stavebním opírala a aby mu podklady takové, má-li je po ruce, bez průtahu předložila k nahlédnutí spolu se zprávou, z níž lze seznati uložení sloje, její mocnost a vedlejší vrstvy, způsob a dobu bývalého rubání, rozměry porubů samých a účinky tohoto dolování na povrch.

Odvolání, jež z výměru toho st-lka podala a v němž namítala, že revírní báňský úřad jako úřad není vůbec příslušný podávati dobrá zdání ve věcech stavebních a proto také nesmí za účelem výkonu této jemu nepřislušející funkce od podnikatele hor požadovati sdělení provozních dat, a dále, že podávání písemného dobrozdání ve věcech stavebních přiči se koncentrační maximě ovládající toto řízení, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl v podstatě z toho důvodu, že revírní báňský úřad byl oprávněn žádati na st-lce sdělení provozních dat proto, že z vyjádření zástupce jejího, podaného při stavební komisi, zvěděl o starých porubech, resp. o tom, že tyto poruby ohrožují povrch patrně následkem nedostatečného zajištění, a jeho povinností podle §§ 220 a násl. hor. zák. je na dodržení zajišťovacích povinností dozírat.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím byla potvrzena výzva daná revírním báňským úřadem st-lce, aby mu předložila materiál, z něhož by se dalo poznati uložení sloje pod pozemkem č. kat. . . . ve V., její mocnost a nadložní vrstvy, způsob a doba bývalého rubání, rozměry porubů samých a účinky tohoto dolování na povrch. Z textování výměru revírního báňského úřadu ze 7. října 1931, v němž zmíněná výzva je obsažena, je patrné, že výzva tato byla učiněna jen následkem žádosti stav. úřadu, aby revírní báňský úřad podal dobré zdání ve věci stavební. Ani slovem není ve výměru tomto naznačeno, že revírní úřad činí tuto výzvu u výkonu své horněpolicejní pravomoci. Žal. úřad však potvrdil instančně výměr první stolice jen na základě §§ 220 a 221 hor. zák., tedy tak, jako by revírní úřad byl zakročil u výkonu horní policie.

Odvolací stolice je sice oprávněna podle § 81 spr. ř. v odpor vzaté rozhodnutí změnit i doplnit i ve výroku i v důvodech, z toho však nplyne, že může výrok nižší stolice, který je v určitém smyslu individualisován, přeměnit ve výrok povahy zcela jiné, nemůže tedy zejména výzvu k předložení dat pro účel podání dobrého zdání ve věci stavební přeměnit ve výrok povahy horněpolicejní. Takto však žal. úřad v daném případě postupoval. V tomto postupu shledal nss porušení procesní zásady řízení odvolacího, tedy podstatnou vadu řízení, a proto rozhodnutí jeho zrušil podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.119.

Četnictvo: Žádost za převzetí odpočivných požitků gážistů-pensistů býv. rak. nebo uher. četnictva čsl. státem jest ve lhůtě stanovené §em 76 odst. 3 zák. č. 153/1923 Sb. podati u min. vnitra.

(Nález ze dne 7. listopadu 1935 č. 17.127/35.)

V ě c: Josef K. v K. proti ministerstvu vnitra o odpočivné požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l byl jako býv. uherský četník v r. 1912 přeložen na odpočinek. V likvidačním archu je z r. 1920 záznam, že pense se bude až do odvolání dále vypláceti.

Výměrem gřř v Bratislavě z 25. září 1924 bylo vzhledem k tomu, že podle sdělení adm. referátu v Bratislavě nebylo vyhověno žádosti st-lově o udělení čsl. státního občanství, rozhodnutí gřř, jímž byla pense k tíži čsl. státu prozatímně převzata, zrušeno a rozhodnuto, že gřř st-lovy zaopatřovací požitky nepřejímá a zastavuje výplatu pense na účet republiky Čsl. St-li bylo sděleno, že má jen nárok na 60% zálohu na pensi k tíži státu maďarského, kam st-l byl v době svého pensionování příslušný. Výplata zálohy byla pak nařízena od 1. září 1919.

Výnosem gřř v Bratislavě z 25. února 1927 byl st-l vyzván, aby za účelem eventuelního poukázání zálohy na svoje pensijní požitky, upravené podle zák. č. 287/1924 Sb. od 1. ledna 1926 počínajíc, zaslal potřebné doklady a zejména též osvědčení o svém státním občanství čsl. Podáním ze 16. března 1927 předložil st-l sice některé doklady, leč výměrem gřř v Bratislavě z 24. března 1927 mu bylo sděleno, že, dokud neprokáže čsl. státní občanství dokladem, uvedeným ve výnose gřř z 25. února 1927, nebude možno v jeho pensijní záležitosti něco dalšího zaříditi.

Podáním z 9. února 1933, řízeným na min. vnitra, žádal st-l o převzetí do evidence čsl. četnických pensistů a o převzetí pense čsl. státem, resp. o její úpravu podle zák. č. 99/1920, 287/1924, 80/1928, 70/1930 Sb., uváděje, že poslední jeho služební místo bylo na území IV. košického četnického obvodu ve S., tedy na území nynější Čsl. republiky, že dále výnosem gřř v Bratislavě z 25. února 1927 byl vyzván předložiti potřebné doklady, kteréžto výzvě prý st-l vyhověl dne 16. března 1927 až na předložení průkazu o státním občanství, že dále min. vnitra výnosem z 15. července 1932 st-li, dosavadnímu příslušníku státu rumunského, udělilo čsl. státní občanství, načež st-l dne 28. ledna 1933 předepsanou přísahu ve smyslu § 13 zák. čl. L:1879 složil.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že st-lova žádost z 9. února 1933 o převzetí odpočivných požitků systému uherského na vrub čsl. státu a jejich úpravu podle příslušných zák. a nař. čsl. státu nebyla vzata v úřední projednávání, poněvadž nebyla podána ve lhůtě, stanovené v § 76 odst. 3 zák. ze 4. července 1923 č. 153 Sb.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Žal. úřad odmítl meritorní projednání žádosti st-lovy z důvodu, že žádost tato byla podána po uplynutí lhůty, stanovené v § 76 odst. 3 zák. č. 153/1923 Sb., t. j. do 6 měsíců od vyhlášení tohoto zák. Proti tomu formuluje stížnost jedinou námitku toho obsahu, že nař. rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, ježto st-l v potřebné lhůtě podal žádost na podkladě § 76 odst. 3 zák. č. 153/1923 Sb. a na základě této přihlášky dostává i pensi na vrub maďarského státu. Z toho důvodu žádal prý st-l, aby jeho pense byla převzata na vrub čsl. státu a upravena podle platných norem.

Nss neshledal námitku tuto důvodnou.

Podle § 76 odst. 1 zák. č. 153/1923 Sb. platí pro nároky na odpočivné požitky gážistů býv. rak. a uher. četnictva, jimž byly jako takovým přiznány odpočivné požitky státem rak. nebo uher. — mezi tyto poslední spadá i st-1 — obdobně ustanovení zák. č. 194/1920 Sb. s tím, že pravomoc mno, tamtéž uvedená, stran četnických gážistů se vyhrazuje min. vnitra.

Z ustanovení tohoto je zřejmo, že příslušným k rozhodování o nárocích podle § 76 odst. 1 cit. zák. je min. vnitra. Stanoví-li dále § 76 odst. 3 cit. zák., že nároky podle odstavce prvního jest uplatniti přihláškou (žádostí) ve lhůtě 6 měsíců od vyhlášení tohoto zák., a není-li stanoveno, že místem podacím pro přihlášky takové jest některý jiný úřad, než který o přihláškách těch rozhoduje, pak dlužno souditi, že místem podacím pro přihlášky (žádosti) podle § 76 odst. 3 cit. zák. jest tentýž úřad, který o přihláškách těch rozhoduje, tedy min. vnitra. K min. vnitra však st-1 podle spisů správních podal přihlášku, resp. žádost ve smyslu § 76 odst. 1 a 3 cit. zák. teprve v r. 1933, kdežto okolnost, kdy podal žádost za přiznání odpočivných požitků u gřř v Bratislavě, které mu také vyplácelo jenom zálohy na vrub státu maďarského, jest pro posouzení věci zcela nerozhodná, poněvadž gřř nebylo místem podacím pro žádosti tohoto druhu. Nemusí proto nss ani zkoumati, zda i žádosti, které st-1 podával u gřř, resp. které z těchto žádostí byly podány ve lhůtě § 76 odst. 3 cit. zák.

Ježto stížnost jiných, náležitě konkretisovaných námitek neuplatňuje, nemohl nss otázku st-lova nároku s hlediska jiných zákonných ustanovení vůbec zkoumati. Slušelo proto stížnost zamítnouti.

Č. 12.120.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: * V řízení ukládacím o dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti podle vl. nař. č. 143/1922 Sb. lze účinně doručovati manželu zcizitelčinu, i když není jejím vykázaným zmocněncem.

(Nález ze dne 7. listopadu 1935 č. 19.258/35.)

Prejudikatura: Boh. A 4635/25.

Věc: Alžběta D. v N. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Při vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí vzal úřad za hodnotu nabývací obnos 17.800 Kč s odůvodněním, že st-lka nepodala námitek proti hodnotě úřadem jí oznámené podle § 17 dávk. prav. St-lka v odvolání namítala, že oznámení ono nebylo doručeno k jejím rukám, nýbrž jejímu manželu, který doručenkou jejím jménem podepsal. Odvolání to bylo v konečné instanci žal. úřadem zamítnuto s odůvodněním, že doručení manželu zcizitelky jest pro tuto účinné, i když není vykázaným zmocněncem své manželky.